

Teologia Reformată – Ce se ascunde în spatele ei?

13 Credinciosul și Legea

Teologia reformată învață în mod clar că Legea nu servește la justificarea credinciosului. Cu toate acestea, Legea joacă încă un rol important în teologia lor, atât pentru credincioși, cât și pentru necredincioși. Deși credincioșii - în Teologia reformată - nu sunt literalmente sub Lege, aceasta ar trebui totuși să le servească drept regulă de viață.¹ Acest fapt este consecvent în măsura în care, pentru creștinii influențați de Teologia reformată, noul legământ a fost încheiat cu Biserica și afirmă: „Voi pune legea Mea înăuntrul lor și o voi scrie în inima lor” (Ieremia 31.33).² Astfel, pentru creștinii reformați, sfințirea zilnică este de obicei legată de aplicarea Legii ca regulă de viață. Cu toate acestea, Teologia reformată face distincție între legea morală și legea ceremonială. Potrivit Teologiei Reformate³, creștinii sunt complet scutiți de cea din urmă. Totuși, aceasta nu este foarte consecvent. Dacă Legea a fost scrisă în inima credincioșilor, de ce ea nu se aplică Legii ceremoniale? Legea a fost dată ca o unitate și noi nu putem alege ce anume din Lege este scris în inimă (compară cu Iacov 2.10). Dacă ar fi adevărat că Legea a fost scrisă în inima noastră, atunci, în consecință, ar trebui să ținem și sabatul. Aceasta poate să nu fie o problemă pentru acei creștini influențați de Teologia reformată care cred că sabatul a fost mutat în ziua de duminică.⁴

Legea ca regulă de viață

De altfel, subiectul sabatului tocmai menționat arată clar unde duce ideea Legii ca regulă de viață. Dacă se cercetează site-urile relevante pe acest subiect, se va găsi diferențe mai mult sau mai puțin majore între comentarii Bibliei care sunt influențați de Teologia reformată.⁵ În primul rând, trebuie să se explice de ce porunca a patra este valabilă și astăzi. Apoi, trebuie să se explice de ce sabatul a fost mutat pentru ziua de duminică. Scriitorilor li se pare atât de dificil

¹ A se vedea: R. C. Sproul, *Glauben von A-Z*, Waldems (3L) 2008, pag. 305-306; A se vedea, de asemenea, <https://hanniel.ch/2013/07/25/der-dreifache-nutzen-des-gestzes/> [accesat: 20/03/2025]; a se observa și linkurile din acest articol] și articolul 19 din *Westminster Bekenntnis (Mărturisirea Westminster)* din 1647. Martin Luther nu vedea Legea ca pe o regulă de viață.

² A se vedea capitolul 4 „Noul legământ”.

³ A se vedea: R. C. Sproul, *Glauben von A-Z*, Waldems (3L) 2008, pag. 43-44.

⁴ A se vedea, de exemplu, *Westminster Bekenntnis*, articolul 21.7, unde se spune despre Sabat: „Această zi de odihnă a fost de la începutul lumii până la învierea lui Hristos ultima zi a săptămânii; după învierea lui Hristos a fost transferată în prima zi a săptămânii; este numită în Scriptură ziua Domnului și trebuie ținută ca sărbătoare creștină până la sfârșitul lumii”. R. C. Sproul scrie: „Biserica primară a sărbătorit sabatul în ziua Domnului și a mutat sabatul de sâmbătă în duminică, prima zi a săptămânii.” (*Glauben von A-Z*, Waldems (3L) 2008, pag. 280); Vezi și: https://cprc.co.uk/languages/german_rememberlordsday/ [accesat: 20.03.2025].

⁵ Există, de asemenea, teologi ai legământului progresiști, care afirmă clar că creștinii nu trebuie să se supună celor zece porunci. T. R. Schreiner scrie pe pagina www.evangelium21.de: „Din moment ce sabatul nu mai este necesar pentru credincioșii de astăzi, este prea ușor să spunem că credincioșii trebuie să se supună celor zece porunci”. (<https://www.evangelium21.net/me-dia/1122/der-alte-bund-ist-vorueber-trotzdem-bleibt-das-alte-testament-gueltig> [accesat: 20/03/2025]).

Credinciosul și Legea

să justifice aceasta cu ajutorul Sfintei Scripturi, încât trebuie să facă trimitere la diverse sinoade, părinți bisericești, confesiuni și catehisme.⁶ Pentru cei care nu au crescut în acest mediu al Teologiei Reformate, aceasta pare uneori oarecum îndoielnic.

Poate că unul sau altul gândește: Dar, în cele din urmă, chiar și creștinii marcați de Teologia reformată ajung la aceeași concluzie ca și ceilalți creștini: „Ziua Domnului” ar trebui să aparțină Domnului. Ar trebui să fie o zi în care să faci lucruri pe care ai vrea să le faci *pentru Domnul* și ar trebui să îi dedici ziua în mod special Lui. Cu toate acestea, nu este atât de simplu. Pentru că dacă mă aștept ca un credincios să facă din Lege regula sa de viață, atunci el trebuie să respecte și porunca a patra. Orice altceva ar fi foarte inconsecvent. Dar dacă un creștin, care de altfel dorește foarte serios să respecte poruncile, trebuie să participe la un eveniment sau la o lucrare într-o zi de duminică, de exemplu din motive profesionale, atunci nu va putea face aceasta decât cu conștiința încărcată. Dacă însă el ar trăi cu libertatea unui creștin, nu ar avea această problemă. Nu este o constrângere pentru el să trebuiască să meargă la Biserică. Chiar dacă va simți dureros ce înseamnă să renunțe la acest privilegiu și nu există niciun motiv pentru a face aceasta cu ușurință (compară cu Evrei 10.25). Din acest exemplu, putem recunoaște încă o dată modul în care o învățatură nesănătoasă ne influențează viața. La urma urmei, este o mare diferență dacă pot face lucruri cu o conștiință rea sau bună.

S-ar putea să te întrebi acum dacă există ceva în neregulă cu Legea. Este adevărat că Legea este „sfântă, dreaptă și bună” (compară cu Romani 7.12) și este, de asemenea, adevărat că Legea este de mare folos necredincioșilor (1 Timotei 1.9) - din acest punct de vedere, Legea își are semnificația și astăzi și o va avea și în Împărăția de o mie de ani viitoare, când Legea va fi scrisă pe inimile credincioșilor (Evrei 8.10). Ea îl poate convinge pe necredincios de propriul său păcat și îi poate arăta standardele lui Dumnezeu. Apostolul Pavel îi scrie lui Timotei: „Știm dar că legea este bună, *dacă se folosește cineva de ea potrivit legii*” (1 Timotei 1.8). Apostolul avertizează împotriva folosirii greșite a Legii, de exemplu pentru a produce sfințenie în credincios. Cei care fac din Lege o regulă de viață și insistă asupra respectării Legii înțeleg greșit adevăratul sens și utilizarea corectă a Legii. Desigur, creștinul poate învăța multe și din Lege, la fel cum poate învăța multe din „toată Scriptura” (compară cu 2 Timotei 3.16), dar ea nu este potrivită ca regulă de viață. Se spune foarte clar în 1 Timotei 1.9: „Știind aceasta, că *legea nu este dată pentru cel drept*”.

Noul Testament explică foarte clar că prin moarte creștinul a scăpat de tot ceea ce spune Legea: „Astfel că și voi, frații mei, ați fost *făcuți morții* față de lege, prin trupul lui Hristos ... Dar acum am fost dezlegați de lege, *fiind morți*” (Romani 7.4,6). Trenul legii merge mai departe, dar creștinul nu mai este în el. Dacă primesc o amendă de parcare astăzi și mor mâine, legea nu mi se mai poate aplica. Am murit în fața legii Republicii Federale Germania. Ea își poate face cererile, nu a fost anulată în sine, dar *eu* nu mai sunt acolo. Nu legea este cea care a „murit”, ci eu.

C. H. Mackintosh scrie:

Prin urmare, dacă ne-am plasa din nou sub Lege, ar fi o răsturnare completă a poziției noastre creștine și o contradicție cu ceea ce spune Sfânta Scriptură. Cum ar putea fi promovată o viață de sfințenie dacă înseși temeliile creștinismului ar fi înlăturate? Cum ar

⁶ A se vedea https://cpreco.uk/languages/german_rememberdays/ [accesat: 20/03/2025].

Credinciosul și Legea

putea fi ținut în frâu păcatul, care locuiește în noi, dacă am fi readuși sub același sistem care dă păcatului putere asupra noastră? Un scop divin poate fi atins doar într-un mod divin. Dar modul în care Dumnezeu ne eliberează de sub stăpânirea păcatului este prin scoaterea noastră de sub stăpânirea Legii. Nu mai suntem sub Lege, ci sub har. Prin urmare, oricine dorește să readucă un creștin sub Lege acționează în contradicție cu Dumnezeu.⁷

Un comentator recunoscut al Teologiei Reformate scrie:

Legea morală, pe care Dumnezeu o dezvăluie în Scriptură, este întotdeauna obligatorie pentru noi. Răscumpărarea noastră este de la blestemul legii lui Dumnezeu, nu de la datoria noastră de a ne supune ei.⁸

Pavel le scrie credincioșilor din Galatia: „Pentru că eu, prin lege, am murit față de lege, ca să trăiesc pentru Dumnezeu. Am fost răstignit cu Hristos” (Galateni 2.19,20a). Trebuie să înțelegem bine această poziție în Hristos, pentru că acum putem spune împreună cu Pavel „nu mai trăiesc eu”. Pavel continuă spunând că am primit într-adevăr o nouă regulă de viață: „Hristos trăiește în mine” (Galateni 2.20b). El este regula noastră de viață.

H. C. Voorhoeve scrie:

Legea este expresia cerințelor lui Dumnezeu față de un om de pe acest pământ. Legea ne arată ceea ce Dumnezeu cere de la un om ca și creatură a Sa. Dar creștinul credincios nu mai este practic un om al acestui pământ. El este un om nou, un om înviat, un om *ceresc*. De aceea, pentru el nu mai este Legea, ci Hristos este expresia voinței lui Dumnezeu. Ce diferență între Hristos și Lege! Legea îmi spune ce trebuie și ce nu trebuie să fac; dar în Hristos găsim revelația a tot ceea ce este plăcut lui Dumnezeu. Dacă vreau să știu ce numește Dumnezeu bun și ce este plăcut Lui, atunci trebuie să mă uit la Hristos.⁹

Noi nu ucidem pentru că Legea ne interzice să facem aceasta, ci pentru că Hristos trăiește în noi. Nu pentru că Legea interzice adulterul nu comitem adulter, ci pentru că Duhul Sfânt ne face să urâm adulterul și dă noii vieți din noi puterea de a ne abține de la el. Pentru că am murit cu Hristos, am fost identificați cu moartea lui Hristos, am intrat, ca să spunem așa, în mormântul lui Hristos și am înviat pe partea cealaltă a mormântului. Aici Legea de pe Sinai nu mai are niciun sens. Aparținem unei lumi noi, lumea învierii - aici se aplică noi standarde și orientări. Epistola către Galateni ne arată că Legea este pusă în contrast cu o viață a Duhului (compară cu Galateni 3.2-5). Se spune chiar: „Dar, dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub lege” (Galateni 5.18). Viața de înviere este caracterizată de Duhul, nu de Lege. Oricine trece de partea lui Hristos este de partea de dincolo de moarte, unde nu mai există nicio Lege. Pe această parte există doar Hristos și viața în puterea Duhului Sfânt.

Prin urmare, putem spune că ni s-a dat într-adevăr o nouă regulă de viață, dar nu este Legea de pe Sinai. Am murit față de această lege o dată pentru totdeauna; mai degrabă, regula noastră de viață este Hristos Însuși. Dacă vrem neapărat să păstrăm cuvântul „lege”, atunci ne putem referi

⁷ Sursa: <https://www.soundwords.de/a780.html>.

⁸ R. C. Sproul, *Glauben von A-Z*, Waldems (3L) 2008, pag. 306.

⁹ Sursa: <https://www.bibelkommentare.de/kommentare/k-4540/der-brief-an-die-kolosser/kapitel-1> [accesat: 20/03/2025].

la ea ca la „legea lui Hristos”, în contrast cu „legea de pe Sinai”, așa cum face apostolul Pavel în Galateni 6.2: „Purtați-vă poverile unii altora și împliniți astfel legea lui Hristos”. Noi trăim după regula după care a trăit Hristos când a fost pe pământ. El era pregătit să Își dea viața pentru alții. El a întrebat la fiecare pas ce era important pentru Tatăl Său. El a făcut întotdeauna ceea ce Îi era plăcut Tatălui (Ioan 8.29). El nu a trăit în conformitate cu Legea, ci mâncarea Sa consta în a face voia Celui care L-a trimis (Ioan 4.34). În același fel, noi nu ne uităm la ceea ce ne spune Legea, ci Duhul ne preocupă cu Hristos și astfel ne dă puterea de a deveni mai mult ca Hristos și de a căuta glorificarea lui Dumnezeu în toate circumstanțele vieții. „Cerința dreaptă a legii [de pe Sinai]” se împlinește în acest fel ca de la sine (Romani 8.4).

Legea lui Hristos depășește cu mult ceea ce Legea de pe Sinai cerea omului. Observă: Legea exprimă doar cerințele minime ale lui Dumnezeu pentru om. Când ne uităm la Hristos, nu ne oprim la punctele negative ale Legii. Acolo se spunea „să nu”, dar în „legea lui Hristos” nu numai că se spune, ca să citez Efeseni 4: „Cel care fura să nu mai fure, ci mai degrabă să se ostenească, lucrând cu mâinile lui ce este bun, ca să aibă să împartă celui care are nevoie” (Efeseni 4.28). Legea lui Hristos nu ne spune doar ce nu trebuie să facem, ci mai ales ce putem face acum în puterea Duhului. Legea de pe Sinai nu ne putea da puterea de a face aceasta, dar viața lui Hristos în noi nu numai că îndeplinește cerințele morale ale lui Dumnezeu adresate nouă, dar ne și permite să facem binele prin puterea Duhului Sfânt (compară cu Iacov 4.17). Cineva ar putea spune: „Dacă nu am putut respecta Legea de pe Sinai, cum ar fi posibil să împlinim legea lui Hristos?” Adevărul este că viața nouă din credincios nu vrea altceva, pentru că viața nouă este viața lui Hristos. Însuși, este de același fel. Hristos a „lucrat bine cu mâinile Sale” în mod constant și dacă am trăi conform regulii de viață a lui Hristos și ne-am lăsa conduși de Duhul Sfânt, nici măcar nu ni s-ar părea dificil. Acesta este motivul pentru care și apostolul Ioan poate scrie: „... să ținem poruncile Lui. Și poruncile Lui nu sunt grele” (1 Ioan 5.3).

Subîmpărțire între legea morală și legea ceremonială

Un alt punct slab al învățaturii Teologiei Reformate cu privire la Lege este subîmpărțirea rigidă între legea morală și legea ceremonială.¹⁰ Legea morală se referă, în esență, la cele zece porunci, iar legea ceremonială, de exemplu, la sărbători, la jertfe și la reglementările alimentare. Desigur, este adevărat că Legea conține aceste două aspecte. Cu toate acestea, Noul Testament nu face această distincție rigidă. În Coloseni 2.16, părți ale legii ceremoniale sunt menționate la același nivel cu porunca sabatului din cele zece porunci, care servește drept regulă de viață pentru mulți creștini influențați de Teologia reformată. La fel se întâmplă și în epistola către Galateni, când Pavel scrie: „Și mărturisesc din nou oricărui om circumcis că este dator să îplinească toată legea” (Galateni 5:3). Câteva versete mai departe, Pavel scrie: „Pentru că întreaga lege este împlinită într-un singur cuvânt, în acesta: «Iubește-l pe aproapele tău ca pe tine însuși!»” (Galateni 5.14). Noul Testament nu face această subîmpărțire strictă între legea morală și legea ceremonială și, dimpotrivă, vorbește despre „întreaga lege”.

Nu putem alege care părți ale legii sunt încă valabile și care nu. Noul Testament nu dă nicio indicație în acest sens. Legea a fost dată ca o unitate, chiar dacă se pot distinge diferite aspecte.

¹⁰ A se vedea: R. C. Sproul, *Glauben von A-Z*, Waldems (3L) 2008, pag. 43-44; Vezi și: *Westminster Bekenntnis* articolul 19.3.

Legea și justificarea

Deși justificarea creștinului, conform convingerii Teologiei Reformate, se bazează numai pe credință, justificarea noastră nu ar trebui să se bazeze numai pe lucrarea Domnului (Romani 5.9) și pe învierea Sa (Romani 4.25), ci ar trebui să depindă și de supunerea lui Hristos față de Lege.

J. MacArthur și R. Mayhue scriu:

Prin urmare, pentru ca noi să fim mântuiți, Înlocuitorul nostru nu numai că a trebuit să plătească pedeapsa noastră, luând asupra Sa mânia lui Dumnezeu împotriva păcatului nostru, dar a trebuit, de asemenea, să Se supună tuturor cerințelor pozitive ale Legii care ne erau impuse. Această dublă natură a lucrării de substituție este denumită uneori ascultarea Sa pasivă și ascultarea Sa activă.

[...]

[Despre Romani 5.18,19:] Argumentul principal al lui Pavel este următorul: Adam a fost neascultător față de Dumnezeu, iar neascultarea sa a fost imputată tuturor, celor care erau în el, spre condamnare. În același mod, Hristos a fost ascultător față de Dumnezeu, iar ascultarea Sa a fost socotită dreptate pentru toți cei care erau în El. Aceasta nu este în niciun caz doar o „ficțiune juridică”, ci atât imputarea păcatului, cât și imputarea dreptății au la bază acțiunile reale ale lui Adam și ale lui Hristos în viață.

Prin urmare, în ceea ce privește justificarea, Dumnezeu nu numai că îndeplinește cerințele penale ale legii, prin atribuirea păcatului nostru lui Hristos și pedepsirea Lui în locul nostru, dar îndeplinește și cerințele pozitive ale Legii prin aceea că nouă ne este atribuită dreptatea lui Hristos.¹¹

Așadar, ce se spune în Romani 5.18,19? Acolo se spune:

Romani 5.18,19: Deci, după cum printr-o singură greșală a venit judecată către toți oamenii spre condamnare, tot astfel, printr-o singură dreptate împlinită, consecințele au fost către toți oamenii spre o îndreptățire a vieții. Pentru că, după cum prin neascultarea unui singur om cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa și prin ascultarea Unuia singur, cei mulți vor fi făcuți drepiți.

Ce înțelege apostolul Pavel prin „printr-o singură dreptate” și „prin ascultarea Unuia singur”? Cei doi comentatori citați mai sus înțeleg că aceasta înseamnă „ascultarea activă” a lui Hristos, adică ascultarea sau dreptatea lui Hristos față de Lege. Dar este aceasta cu adevărat ceea ce se înțelege aici?

Să aplicăm aici două reguli de bază ale interpretării sănătoase a Scripturii:

1. Cum se încadrează această învățătură în contextul imediat?
2. Cum se încadrează această învățătură cu alte pasaje din Scriptură, care vorbesc despre ascultarea lui Hristos?

¹¹ MacArthur și R. Mayhue, *Biblische Lehre*, Berlin (EBTC) 2020, pag. 814-817.

Cu privire la punctul 1:

Constatăm că în versetele 14-19 nu este vorba despre Lege. Este vorba despre neascultarea lui Adam și a celor care au păcătuit în „asemănarea încălării lui Adam” (versetul 14). Este menționat faptul că moartea a domnit *fără Lege* până la Moise. Neascultarea lui Adam a avut efecte asupra întregii familii Adam. Nu doar pe cei care erau sub Lege.

De ce ar trebui condamnarea Legii să fie impusă tuturor acelor oameni de la Adam până la Moise, dacă ei nu erau nicidecum sub Lege? De ce să le fie socotită dreptatea lui Hristos față de Lege, dacă ei nu știau nimic despre Lege? Hristos a suferit nu numai pentru neascultarea față de Lege, ci având în vedere păcatul care era în această lume (compară cu 2 Corinteni 5.21; Ioan 1.29).¹² Chiar și națiunile, care sunt salvate începând de la cruce, nu au fost niciodată sub Lege și nu există nicio cerință juridică, care să ne impute ceva în legătură cu Legea.

La fel, ascultarea respectiv dreptatea lui Hristos are un efect și astăzi asupra tuturor celor care aparțin noii generații de oameni în Hristos, indiferent dacă un om se află sau nu sub sentința Legii. Nici în cazul *neascultării lui Adam* și nici în menționarea *ascultării lui Hristos* nu este vorba despre Lege. Legea este menționată doar în versetul 20, și atunci doar ca ceva care a fost adăugat: „Dar legea a intervenit, ca să prisosească greșeala” (Romani 5.20). Și acest verset nu are nimic de-a face cu o ascultare „activă” a lui Hristos. Prin urmare, pentru a-l urma pe MacArthur, ar trebui să plasăm atribuirea ascultării lui Hristos față de Lege în acest pasaj biblic.

Cu privire la punctul 2:

Cum se încadrează această învățătură cu alte pasaje din Scriptură, care vorbesc despre ascultarea lui Hristos sau despre baza justificării noastre?

În primul rând, am văzut mai sus că justificarea noastră se bazează pe moartea și învierea lui Hristos (compară cu Romani 4.25; 5.9).

În al doilea rând, găsim expresia ascultării lui Hristos în Filipeni 2.7,8: „... ci S-a golit pe Sine Însuși, luând chip de rob, făcându-Se în asemănarea oamenilor. Și, la înfățișare fiind găsit ca un om, S-a smerit pe Sine, făcându-Se *ascultător până la moarte, și chiar moarte de cruce.*” Este subliniată ascultarea lui Hristos *până la moarte* și nu ascultarea lui Hristos *în viața sa*.

În al treilea rând, citim ceva despre ascultarea lui Hristos în Evrei 5.8: „... deși era Fiu, a învățat ascultarea din cele ce a suferit”. Și aici, ascultarea este pusă în legătură cu suferința până la moarte (compară cu Evrei 5.7).

În al patrulea rând, când vine vorba despre dreptatea, care ne este atribuită, ne gândim mai ales la 2 Corinteni 5.21: „Pe Cel care n-a cunoscut păcat, L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptate a lui Dumnezeu în El”. Hristos a fost făcut păcat pe cruce și, prin urmare, dreptatea lui Dumnezeu ne poate fi atribuită.

Așadar, vedem că printr-o interpretare sănătoasă a Scripturii obținem răspunsuri satisfăcătoare. Biblia ne învață că justificarea este complet separată de Lege:

¹² Aceasta poate fi ocolită doar prin a pretinde - contrar versetului 13 - că cei dintre Adam și Moise au fost sub Lege până la urmă; aceasta este numită în acest caz o „lege morală”. Dar, desigur, aceasta nu are nimic de-a face cu o interpretare sănătoasă a Scripturii.

Credinciosul și Legea

- **Romani 3.20:** Din faptele legii, nici o faptură nu va fi îndreptățită înaintea Lui [a lui Dumnezeu].
- **Romani 3.28:** Noi socotim că omul este îndreptățit prin credință, *fără* faptele legii.
- **Galateni 2.16:** ... știind că omul nu este îndreptățit din faptele legii, ci prin credința în Isus Hristos, am crezut și *noi* în Hristos Isus, ca să fim îndreptățiți din credința în Hristos, și nu din faptele legii; pentru că din faptele legii nimeni nu va fi îndreptățit.
- **Galateni 3.11:** ... prin lege nimeni nu este îndreptățit înaintea lui Dumnezeu este lămurit, pentru că „cel drept va trăi din credință”.

În Filipeni 3, Pavel scrie despre umblarea sa în iudaism:

- **Filipeni 3.6,9:** ... în privința dreptății care este în lege, fiind fără vină ... nu având ca dreptate a mea pe cea din lege, ci pe aceea care este prin credința în Hristos, dreptatea de la Dumnezeu, prin credință.

Martin Arhelger scrie:

Cineva ar putea obiecta că toate aceste pasaje au vrut doar să spună că cineva nu este justificat prin propriile fapte legale, dar desigur prin păzirea Legii de către Hristos. Dar oricine recitește pasajele va trebui să admită că ele sunt formulate mult mai general; ele spun că cineva nu este justificat nicidecum prin niciun fel de fapte ale Legii, adică nici prin faptele proprii, nici prin cele ale altuia. Romani 3.21 arată foarte clar aceasta: „Dar acum, fără lege, s-a arătat o dreptate a lui Dumnezeu”. Deci „fără lege” înseamnă în afara legii sau separat de orice lege.¹³

Deși este adevărat că Hristos a arătat prin împlinirea Legii că El era Mielul fără cusur și fără pată, nu ascultarea Sa de Lege ne este socotită nouă, ci doar moartea Sa respectiv sângele Lui Hristos (Romani 5.9). După cum am menționat mai sus, apostolul Pavel scrie că noi „am devenit dreptatea lui Dumnezeu în El”, nu pentru că Hristos a împlinit Legea, ci pentru că El a fost „făcut păcat” (2 Corinteni 5.21). Singura ascultare care intră în discuție ca bază a justificării noastre este ascultarea lui Hristos „până la moarte, moartea de cruce” (Filipeni 2.8; compară cu Romani 5.19). Legea nu ne cere nicăieri să ne dăm viața pentru aproapele nostru. Prin urmare, bazându-ne doar pe acest fapt, se poate spune că ascultarea Sa merge mult dincolo de împlinirea Legii.

Următoarele articole intră mai în detaliu pe acest subiect:

- *Was ist die Grundlage unserer Rechtfertigung? (Care este baza justificării noastre?)* <https://www.soundwords.de/a804.html>, (traducerea articolului în limba română se poate accesa aici: <https://www.soundwords.de/valoarea-mortii-lui-hristos-8-a11349.html>).
- *„Aktiver” und „passiver” Gehorsam Christi – (Ascultarea „activă” și „pasivă” a lui Hristos)* <https://www.soundwords.de/a787.html> (traducerea articolului în limba română se poate accesa aici: <https://www.soundwords.de/valoarea-mortii-lui-hristos-6-a11329.html>).

¹³ A se vedea: *Die MacArthur-Studienbibel* de M. Arhelger <https://www.soundwords.de/a1800.html>.

Credinciosul și Legea

În Teologia reformată, Legea are adesea un statut care nu este în concordanță cu Noul Testament și dă creștinismului un caracter legal. Acest fapt este contrar principiului harului. După cum am menționat, nu pretind că nu există și unii dintre cei care gândesc altfel, care tind spre legalism. Doar că acesta nu este înrădăcinat în teologie, ci în faptul că oamenii tind oricum să își impună reguli și porunci.

Titlul original: *Der Gläubige und das Gesetz*
Sursa: *Reformatische Theologie - was steckt dahinter?*
Editura Daniel-Verlag, 2025, pag. 105-116.